

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w S., w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. przeciwko Z. W., o zapłatę, oddalił powództwo oraz zasądził od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz pozwanego Z. W. kwotę 1.317,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto nakazał pobrać od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sieradzu kwotę 2.691,78 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Powyższe orzeczenie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych: pozwem z dnia 4 października 2014 roku (...) Spółka z o.o. w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego Z. W. kwoty 5.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 23 października 2007 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest wierzycielem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w stosunku do której egzekucja wierzytelności okazała się bezskuteczna. Pozwany pełnił w dłużnej spółce funkcję członka jej zarządu w dacie istnienia wierzytelności. W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwany oświadczył, że w dniu 9 czerwca 2008 roku złożył rezygnację z funkcji członka zarządu dłużnej spółki, zaś w tej dacie kondycja finansowa spółki była dobra, spółka realizowała swoje zobowiązania. Pozwany Z. W. był członkiem zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. do dnia 9 czerwca 2008 roku. W dniu 9 czerwca 2008 roku pozwany złożył rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu, rezygnacja została przyjęta przez Zgromadzenie Wspólników. W dniu 4 sierpnia 2008 roku zmiana składu zarządu (...) Sp. z o.o. w S. została ujawniona w KRS. Wierzytelności powoda względem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na kwotę objętą pozwem wynikają z umowy zawartej w dniu 13 września 2006 roku. Z tytułu zobowiązań wynikających z tej umowy powód wystawił na rzecz (...) Sp. z o.o. w S. dwie faktury - pierwszą w dniu 15 października 2007 roku o nr (...) na kwotę 6.100,00 zł brutto, drugą w dniu 7 maja 2009 roku o nr (...) na kwotę 217.648,00 zł brutto. W dniu 18 lipca 2008 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie wydał nakaz zapłaty w sprawie o sygn. akt V GC 444/08/S, w którym zasądził od (...) Sp. z o.o. w S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 6.100,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2007 roku. Wyrokiem z dnia 28 maja 2010 roku Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie o sygn. akt I ACa 450/10 oddalił apelację (...) Sp. z o.o. w S. od wyroku Sądu Okręgowego zasądzonego na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 217.648,00 zł. Należność wynikająca z nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt V GC 444/08/S w kwocie 6.100,00 zł. została wyegzekwowana w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A. J. w sprawie Km 155/09 w całości. Należność objęta wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie w sprawie IX GC 356/09 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie o sygn. akt I ACa 450/10 nie została zaspokojona przez spółkę (...) Sp. z o.o. w S.. Postępowanie egzekucyjne toczyło się w tej sprawie pod sygnaturą Km 1840/10. Postanowieniem z dnia 8 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie o sygn. akt I Co 231/12 zatwierdził plan podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości gruntowej należącej do dłużnika (...) Sp. z o.o. w likwidacji w S., zbytej w drodze licytacji przeprowadzonej w dniu 24 kwietnia 2012 roku. Kwota do wypłaty na rzecz wierzyciela - (...) Sp. z o.o. w K. wyniosła 5.952,30 zł, w tym 3.787,50 zł odsetki i 2.164,80 zł koszty. Egzekucja przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w sprawie Km 1840/10 została umorzona jako bezskuteczna postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A. J. z dnia 11 czerwca 2013 roku. Przed umorzeniem postępowania egzekucyjnego KM 1840/10 komornik sądowy dokonał zajęcia kont bankowych, wierzytelności i ruchomości dłużnika. Egzekucja z tych składników majątku nie doprowadziła do zaspokojenia wierzyciela. W latach 2006 - 2008 (...) Sp. z o.o. w S. posiadała dobrą sytuację finansową. W żadnym momencie w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2008 roku zobowiązania spółki nie przekroczyły wartości jej majątku. W okresie do 9 czerwca 2008 roku (...) Sp. z o.o. w S. była wypłacalna. Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, kierując się dyrektywą swobodnej oceny dowodów, zasadami współżycia społecznego oraz doświadczeniem życiowym. Sąd Rejonowy przyznał walor wiarygodności zgromadzonym w sprawie, zaoferowanym przez strony dokumentom i wyjaśnieniom pozwanego Z.

W.. Żadna ze stron ich nie kwestionowała, Sąd również nie znalazł podstaw, by to uczynić. Czyniąc ustalenia sąd oparł się na wszystkich wskazanych przez strony dowodach, jako spójnych i nie pozostających, co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ze sobą w sprzeczności. Prowadząc postępowanie dowodowe sąd uwzględnił wszystkie wnioski dowodowe złożone przez strony. Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 roku sąd uchylił uprzednio wydane postanowienie o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego i dowód ten dopuścił uznając, że przeprowadzenie tego dowodu jest niezbędne dla właściwego ustalenia okoliczności faktycznych sprawy. Wnioski o dopuszczenie dowodów z dokumentów księgowych zostały zgłoszone w pozwie i odpowiedzi na pozew, a zatem w terminie. Ich prawidłowa ocena musiała być natomiast dokonana w ocenie sądu przy zastosowaniu wiadomości specjalnych. Sąd Rejonowy w pełni podziela stanowisko judykatury, w myśl którego „dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów.” (tak np. SN w wyroku z dnia 15.02.1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404) W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie zachodził przypadek wymagający wiadomości specjalnych, sąd sam nie był w stanie dokonać interpretacji złożonych w terminie dokumentów księgowych, a tym samym oceny zgłoszonych w terminie - w pozwie i odpowiedzi na pozew - twierdzeń. Niezbędne było zatem dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw rachunkowości. Zgodnie z poglądem orzecznictwa, które Sąd Rejonowy podziela, sąd przyjął, że skutkiem przyznania niebudzącego wątpliwości (z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy) jest wyłączenie obligatoryjności przeprowadzania postępowania dowodowego co do przyznanych okoliczności faktycznych. Przyznanie jest więc w zasadzie oświadczeniem wiedzy strony, że twierdzenie faktyczne jej przeciwnika procesowego odpowiada rzeczywistości, (np. wyrok SA w Szczecinie z dnia 5.09.2013 r., I ACa 333/13, Lex 1430817). Ustalając okoliczności związane z kondycją finansową (...) Sp. z o.o. w S., Sąd Rejonowy oparł się w pełni na opiniach biegłego z zakresu rachunkowości Waldemara Mirowskiego, uznając, że przedmiotowe opinie są pełne, rzetelne, fachowe i jako takie w pełni przydatne dla celów dowodowych. Opinie charakteryzowały się wewnętrzną spójnością, przejrzystością oraz logiką wywodów. Opinia pierwotna została na żądanie strony powodowej dwukrotnie uzupełniona, biegły w przekonujący sposób odniósł się do wszystkich zarzutów postawionych przez powódkę, uzasadniając wnioski wyciągnięte w opinii pierwotnej. Wyjaśnił ponadto wszelkie wątpliwości, które powstały przy interpretacji opinii pierwotnej i pierwszej opinii uzupełniającej. Druga opinia uzupełniająca nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Z tych wszystkich względów Sąd I instancji uznał opinie biegłego za w pełni przydatne i wiarygodne źródło dowodowe. W tak określonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości. Wskazał, że zgodnie z dyspozycją art. 299 § 1 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Na mocy art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h. jest przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Powszechnych. Za ugruntowane i niekwestionowane należy uznać stanowisko, zgodnie z którym przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są istnienie określonego zobowiązania spółki z o.o. w czasie, w którym dana osoba była członkiem zarządu spółki (a więc niepowstałego później), oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu. Udowodnienie tych przesłanek obciąża powoda, (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 października 2013 r., I ACa 354/13, LEX nr 1388851) W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania powód wykazał spełnienie wymienionych powyżej przesłanek. Wierzytelność zasadzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie w sprawie IX GC 356/09 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie o sygn. akt I ACa 450/10 powstała w okresie, w którym pozwany pełnił funkcję członka zarządu (...) Sp. z o.o. w S.. Źródłem tej wierzytelności - jak przyznał pozwany - jest bowiem umowa zawarta pomiędzy powodem a (...) Sp. z o.o. w S. w dniu 13 września 2006 roku, a zatem w dacie, w której pozwany pełnił funkcję członka zarządu. Sąd Rejonowy podzielił dominujące obecnie stanowiska judykatury, zgodnie z którym dla odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki z art. 299 k.s.h. miarodajne jest istnienie zobowiązań, a nie ich wymagalność, (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 października 2013 r., I ACa 354/13, LEX nr 1388851). Powód wykazał też bezskuteczność egzekucji prowadzonej

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Bezskuteczność ta została stwierdzona w postanowieniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A. J. z dnia 11 czerwca 2013 roku. Jak wynika z akt postępowania egzekucyjnego przed umorzeniem postępowania KM 1840/10 komornik sądowy dokonał zajęcia kont bankowych, wierzytelności, ruchomości i nieruchomości dłużnika. Egzekucja z tych składników majątku nie doprowadziła jednak do zaspokojenia wierzyciela. Działania te pozwalają przyjąć, że egzekucja była prowadzona w sposób należyty, a wierzycielowi nie można postawić zarzutu spóźnionego działania, czy niepodejmowania stosownych czynności we właściwym szybkim czasie. W ocenie sądu wierzyciel w niniejszej sprawie wykazał odpowiedni stopień staranności i zapobiegliwości, a co się z tym wiąże wykazał bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce w rozumieniu art. 299 k.s.h. Członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności w trzech sytuacjach: jeżeli wykaze, że we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęto wobec niej postępowanie układowe; jeżeli wykaze, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego), to miało to miejsce nie z jego winy oraz jeżeli wykaze, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego), to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody.

Ciężar dowodu wskazanych wyżej okoliczności spoczywa na osobie pozwanej. Jak słusznie podkreślił SN w wyroku z 22 maja 2013 r. (III CSK 321/12, LEX nr 1353211), „odpowiedzialność ukształtowana przez art. 299 § 1 k.s.h. służy interesowi wierzycieli i ma na celu ich ochronę, stanowiąc o zasadach i przesłankach odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okolicznościach wskazanych w tym przepisie. Przesłanki egzoneracyjne określone w art. 299 § 2 k.s.h. mają na celu zrównoważenie sytuacji członków zarządu spółki z o.o. wobec wierzycieli, jeżeli mimo bezskuteczności egzekucji wobec spółki nie powinno się również do odpowiedzialności cywilnej pociągać tych osób, z przyczyn enumeratywnie wskazanych w powołanym przepisie. Przepis ten jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. i do nich należy wykazanie okoliczności zwalniającej ich z odpowiedzialności względem wierzycieli spółki”.

W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania pozwany wykazał, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego), to miało to miejsce nie z jego winy. Wykazał bowiem, że w okresie, w którym pełnił funkcję członka zarządu (...) Sp. z o.o. w S. nie istniały podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki. Jak wynika ze złożonych do akt sprawy dokumentów księgowych - zinterpretowanych przez biegłego do spraw rachunkowości - w latach 2006 - 2008 (...) Sp. z o.o. w S. miała dobrą sytuację finansową. W żadnym momencie w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2008 roku zobowiązania spółki nie przekroczyły wartości jej majątku. W okresie do 9 czerwca 2008 roku, a zatem w okresie, w którym pozwany pełnił funkcję członka zarządu (...) Sp. z o.o. w S. była wypłacalna. Zobowiązania pieniężne, których spółka ostatecznie nie uregulowała stały się wymagalne po dacie złożenia przez pozwanego rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu (zobowiązania wobec (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) S.A.). Z uwagi na wskazane argumenty sąd oddalił powództwo w całości. O kosztach postępowania sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Przedmiotowe orzeczenie w całości apelacją zaskarżyła strona powodowa, która zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa materialnego, a to art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (dalej: p.u.n.) w zw. z art. 299 § 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks Spółek Handlowych (dalej: k.s.h.) oraz w zw. z art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż udowodnienie braku winy pozwanego w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie nie wymagało wykazania przez pozwanego, obok faktu, że zobowiązania nie przekroczyły wartości majątku spółki (...) Sp. z o.o., także okoliczności, iż powyższa spółka wykonywała na bieżąco wymagalne zobowiązania, podczas gdy stwierdzenie niewypłacalności dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej dokonuje się na podstawie dwóch niezależnych i równoprawnych przesłanek określonych w art. 11 ust. 1 oraz ust. 2 p.u.n.,
2. naruszenie prawa materialnego, a to art. 299 § 1 k.s.h. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż dla odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki miarodajna jest ich wymagalność, podczas gdy sam fakt

istnienia zobowiązań w chwili, gdy pozwany był członkiem zarządu, powinien być istotny dla oceny, czy pozwany może być pociągnięty do odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h., naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 236 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez błędne oznaczenie tezy dowodowej zawartej w opinii biegłego z zakresu księgowości, przerzucającej na biegłego obowiązek oceny, czy w okresie od dnia 13.09.2006 r. do dnia 09.06.2008 r. istniały podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki (...) Sp. z o.o., a w konsekwencji spowodowanie sytuacji, w której biegły dokonał merytorycznej oceny zasadności powództwa, podczas gdy wyłącznie Sąd uprawniony jest do dokonania procesu subsumcji prawa i wydania rozstrzygnięcia na podstawie okoliczności faktycznych ustalonych m. in. za pomocą opinii biegłych, naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 207 § 6 k.p.c. poprzez uchylenie postanowienia z dnia 3 czerwca 2015 r. i dopuszczenie zawnioskowanego przez pozwanego dowodu z opinii biegłego ds. rachunkowości, podczas gdy zgodnie z zasadami prekluzji dowodowej wniosek dowodowy nieoparty uzasadnionymi przyczynami, z powodu których nie było możliwe jego zgłoszenie przed rozprawą powinien zostać pominięty jako spóźniony;

3. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w zakresie dotyczącym oceny wiarygodności zebranego w sprawie materiału dowodowego i sporządzenie uzasadnienia wyroku, którego nie można poddać rzetelnej ocenie zarówno na gruncie stanu faktycznego, jak i subsumcji prawa, podczas gdy wymóg sporządzenia uzasadnienia obliuguje Sąd do prawidłowej rekonstrukcji stanu faktycznego i jego subsumcji do miarodajnej normy prawa materialnego, a dwie podstawy rozstrzygnięcia: faktyczna i prawna, powinny być logiczne, spójne i umożliwiać ewentualną ocenę instancyjną,

4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania poprzez przyjęcie, iż w okresie od dnia 13.09.2006 r. do dnia 09.06.2008 r. spółka (...) Sp. z o.o. posiadała dobrą sytuację finansową i była wypłacalna, podczas gdy w przedmiotowym czasie spółka, której pozwany był prezesem zarządu, zawarła zobowiązania ze spółkami (...) Sp. z o.o., (...) S.A. oraz (...) S.A., z których to zobowiązań spółka nigdy się nie wywiązała, opinia biegłego Waldemara Mirowskiego jest pełna i przydatna na cele niniejszego postępowania, a w szczególności do dokonania kompletnej oceny, czy w okresie od dnia 13.09.2006 r. do dnia 09.06.2008 r. istniały podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki (...) Sp. z o.o., podczas gdy biegły sam przyznał w swojej opinii, iż nie jest możliwe ustalenie, czy w przedmiotowym okresie spółka regulowała swoje wymagalne zobowiązania,

wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację powódki wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki podlegała oddaleniu w całości jako bezzasadna. W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. należało uznać zarzut ten za bezzasadny. Podkreślić należy, że zgodnie z treścią powołanego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w

sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca "narzuca" określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 KPC). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczane są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Czynniki ustawowe ogranicza sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyr. SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382). Za czynnik ideologiczny warunkujący granice swobodnej oceny dowodów uznaje się poziom świadomości prawnej sędziego, na którą składa się znajomość przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa, jak ogólna kultura prawna oraz system pozaprawnych reguł i ocen społecznych (zob. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1956, Nr 4). Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, Legalis). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd II instancji odmiennego stanowiska, o ile tylko ocena ta nie wykroczyła poza granice określone w powołanym przepisie (wyr. SN z 21.10.2005 r., III CK 73/05, Legalis). W kontekście przedstawionych rozważań Sąd Okręgowy uznał ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji za prawidłową, zgodną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zauważyć należy, że oparcie apelacji na zarzucie naruszenia przepisu art. 233 k.c. nie może ograniczyć się wyłącznie do przedstawienia przez skarżącego wyłącznie subiektywnej oceny stanu faktycznego oraz obowiązujących w tym zakresie przepisów mających zastosowanie w przedmiotowej sprawie bez wykazania istnienia sprzeczności czy nielogiczności w rozumowaniu Sądu I instancji odnoszącej się do poczynionych ustaleń faktycznych poprzedzonych oceną zaoferowanych przez strony procesu dowodów.

Odpowiedzialność określoną w art. 299 § 1 ksh ponoszą osoby, które były członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania, a ściślej - w czasie istnienia podstawy tego zobowiązania, a więc zakresem odpowiedzialności objęte są także zobowiązania jeszcze niewymagalne w okresie sprawowania przez daną osobę funkcji w zarządzie, niemniej

jednak, jeżeli członek zarządu przestał pełnić swą funkcję zanim zobowiązanie spółki stało się wymagalne, a później (w okresie jego wymagalności) nie zostało ono zaspokojone i egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, to taki członek zarządu - jeżeli nowy zarząd nie zgłosił wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w przepisany termin - zawsze może się ekskulpować wskazując, iż niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki nastąpiło bez jego winy. Zgodzić się należy z poglądem, iż „skoro dana osoba nie była już członkiem zarządu, to nie można jej przypisać winy za zaniechanie zgłoszenia spółki do upadłości przez nowy zarząd. Nie ma natomiast znaczenia, czy dany członek zarządu był wpisany do rejestru, wpis ma bowiem charakter wyłącznie deklaratoryjny” (tak w wyroku SN z dnia 28 września 1999 r., sygn. akt II CKN 608/98, LEK nr 39408). Sytuacja opisana wyżej wystąpiła w przedmiotowej sprawie. Przez pojęcie niewypłacalności w rozumieniu art. 11 prawa upadłościowego należy rozumieć sytuację, w której dłużnik nie jest w stanie zapłacić swoich wymagalnych długów lub stan, w którym zobowiązania przekraczają wartość majątku dłużnika. Ustawodawca wskazuje zatem na dwie podstawy niewypłacalności, które są względem siebie niezależne. Wbrew twierdzeniom strony powodowej, w czasie sprawowania funkcji członka zarządu przez pozwanego, tj. do dnia 9 czerwca 2008 r., nie ziszcila się żadna z podstaw niewypłacalności wskazanych w powołanym wyżej przepisie. Sąd I instancji dokonał w tym zakresie prawidłowych ustaleń wskazując, iż w żadnym momencie w okresie od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. zobowiązania spółki nie przekroczyły wartości jej majątku. Fakt ten pozostaje bezsporny w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i jakkolwiek nie dyskwalifikuje go powoływany przez powódkę brak w aktach sprawy informacji o sposobie regulowania zobowiązań przez (...) Spółka z o.o. w S. w latach 2006/2008. W konsekwencji należało uznać, iż pozwany, wbrew twierdzeniom apelacji uczynił zadość obowiązkowi określonymu w art. 6 k.c. i w toku postępowania przed Sądem I instancji, zgłoszonymi środkami dowodowymi wykazał istnienie przesłanki uwalniającej go z odpowiedzialności określonej w art. 299 § 2 k.s.h. Zgodnie z art. 10 Prawa upadłościowego i naprawczego upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a dłużnika będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. W świetle takiego brzmienia przepisu oraz ustalonego stanu faktycznego pozwany wykazał, że regulował wszystkie swoje wymagalne na dany czas zobowiązania pieniężne, jak i wszystkie wykazane zobowiązania nie przekroczyły posiadanego przez Spółkę majątku. Sąd I instancji prawidłowo uznał za wiarygodne złożone kopie zaświadczeń z Urzędu Skarbowego na dzień 23 lipca 2009 r. i ZUS na dzień 27 lipca 2009 r., które stanowiły dowód, że Spółka regulując na bieżąco swoje zobowiązania publiczno-prawne, wywiązywała się również ze swoich zobowiązań wobec wszystkich innych kontrahentów. Potwierdzeniem tej okoliczności były wnioski wynikające z opinii biegłego powołanego w niniejszej sprawie wobec uznania, iż jej rozstrzygnięcie wymaga przez Sąd zasięgnięcia wiedzy specjalnej, przy czym w takiej sytuacji sąd nie mógł poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli uznał ją prawidłową i jeżeli odmiennie ustalenia nie miały oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Tym samym zarzut apelacyjny dotyczący [cyt.:] „wyręczenia się przez Sąd I instancji opinią biegłego” jest zupełnie nietrafny i całkowicie pozbawiony podstaw prawnych. Powódka nie przedstawiła pod adresem opinii biegłego żadnych rzeczowych zarzutów kwestionujących podstawy merytoryczne opinii, przedstawione dane, logikę czy sposób motywowania, co mogłoby podważyć zaprezentowane wiadomości specjalne i ustalenia dokonane przez Sąd za pomocą tej opinii. Zauważyć przy należy, że strona powodowa nie zgłosiła zastrzeżeń ani co do tezy dowodowej dla biegłego, ani co do osoby samego biegłego, wręcz przeciwnie brała czynny udział przy formułowaniu zastrzeżeń i tezy dla biegłego w celu wydania opinii uzupełniającej. Wbrew twierdzeniom powódki, dowód z opinii biegłego, zważywszy na specyfikę materii w której był przeprowadzony, ułatwił jedynie Sądowi I instancji należyłą ocenę już zebranego w sprawie materiału dowodowego i przede wszystkim sam w sobie nie stanowił podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłego. Nie można zatem zupełnie zgodzić się z zarzutami powódki, iż przedmiotowa opinia zastąpiła niejako ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd czy też rozstrzyga zagadnienia prawne, gdyż pozostaje to w oczywistej sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i ustaleniami Sądu. Ponadto zauważyć należy, iż w przedmiotowej sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek przeszkody po stronie powodowej, której pozwalaby jej na przedstawienie dowodów z dokumentów, których ocena przez biegłego doprowadzić mogła do sformułowania odmiennych wniosków niż te wyrażone w sprawie, a odpowiadających oczekiwaniom strony powodowej.

Za niezasadny należało wreszcie uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. bowiem uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy na jakie wskazuje ustawa, tym samym rozstrzygnięcie poparte kwestionowanym uzasadnieniem poddaje się kontroli instancyjnej.

W świetle przedstawionych rozważać apelację powódki należało uznać w całości za bezzasadną, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. przy jednoczesnym rozstrzygnięciu o kosztach postępowania odwoławczego wydanym na podstawie art. 98 k.p.c.